

tamadres.com

tamadres.com

## BÜŞRA CEBE

1994 doğumludur. Çok küçük yaşlarda başladığı yazın çalışmalarını ile şiir, kompozisyon ve hikâye yarışmalarında çok sayıda birincilik ve sayısız ödül aldı. Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik bölümü mezunudur. TRT’de başlayan ekran öne kariyerine, ustalardan aldığı eğitimlerle senaryo sürecini ekleyerek çeşitli senaryo ekiplerinde çalıştı. Özellikle hakim dillerinden biri olan Arapça sayesinde ağırlıklı olarak Orta Doğu ülkelerine film projeleri üretti.

tamadres.com

### ***Siyaha Bulaşan Kadınlar***

© 2020, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

**Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni:** M. Faruk Bayrak

**Genel Müdür:** Vedat Bayrak

**Yayın Yönetmeni:** Arzu Çağlan

**Yayına Hazırlayan:** Nimet Olcar

**Kapak Tasarımı:** Füsün Turcan Elmasoğlu

**Sayfa Tasarımı:** Aykut Kaplan

ISBN 978-625-7220-10-1

1. Baskı: Ocak 2021

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

**Melisa Matbaacılık**

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

**Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

# SIYAHHA BULAŞAN KADINLAR



MO  
NA  
ROMAN

tamadres.com

tamadres.com

*Bu kitap  
hikâyesi olan her kadına  
ithafen yazılmıştır.*

tamadres.com



Hangimiz bulaşmadı acıya?

Hangimizin etekleri değmedi siyaha?

Akması lazımdı bu yalnızlığın, bizimle aynı siyahı taşıyan tüm kadınlarla kaynaşması lazımdı acılarımızın... Toplanması lazımdı yaralı kalabalıkların. Çünkü biliyorum ki artıkça sayımız, dayandıkça birbirine omuzlarımız biz her siyahı taşırız...

Her insan hayatında bir kez de olsa yüzleşir acıyla. Her acının yarası ve kişide bıraktığı iz başkadır ama rengi aynıdır, siyahtır. Çünkü siyah gücü yüzünden gökkuşağından dışlanan, hiçbir ışığın kıramadığı tek renktir. Bizler farklı sebeplerden farklı acılar çeksek de en büyük acıyı kendimizin çektiğini sanırsanız o yüzden her birimizin acısı tektir ve rengi, teklığın rengi olan siyahtır.

Her kadın, hayatında bir kez de olsa bulaşır bu siyaha, her siyah bir iz bırakır, her iz bir hikâye anlatır, her hikâyenin bir kahramanı vardır. Hiçbir kahraman normal değildir; kiminin süper güçleri vardır, kiminin süper delilikleri, kiminin akıl almaz acıları, kiminin yok sayılamaz hataları, yanlış seçimleri, mecburiyetleri, öfkeleri...

Bu kitaptaki kahramanların her biri, yaşadığı acının yani siyahın, kendi dünyasındaki yankısını, onu hangi seçimleri yapmaya zorladığını, ona neler hissettirdiğini ve siyahıyla baş etmeye çalışırken rengini diğer kadınlara nasıl bulaştırdığını çırılçıplak bir gerçeklikle anlatıyor. Her kahramanın hikâyesi, bir sonraki kahramanın hikâyesinde yeniden hayat buluyor ve bizleri her adımda siyahın başka başka tonları ile buluşturuyor.

Bir kadın olarak, yaşadığımız benzer acıları, içimizde tutuklarımızı, yargılanmaktan korktuğumuz ve ifade edemediğimiz duygularımızı kahramanların ağızlarından hiçbir sansür olmadan duyacağız. Aslında buradaki kahramanlar sizi kendi hislerinizle ve etrafınızdaki kadınların ne hissettiğiyle yüzleştirecek. Bu kitabı yazarken en büyük temennim yaşadığı acının altında ezilen ve kendini çaresiz hisseden tüm kadınlara ulaşip, yalnız olmadığını, çaresiz olmadığını, günahkâr olmadığını ve en önemlisi yeryüzünün en güçlü kahramanlarının kendileri olduğunu fark ettirmektir. Ve bu farkındalığa ulaşabilmesi için herkesi kendi öyküsünü yazmaya teşvik etmektir. Dilerim bu temennim yerini bulur.

Canan, Süveyda, Derya, Seyhan, Nehir, Ayfer ve Serpil... Onların duygu dünyalarını yaratırken her kahramanla aramda eşsiz bir bağ oluştu. Çünkü en büyük ilhamım bu kahramanların gerçekliği idi. Yıllarca tanıdığım tanımadığım, televizyonda izlediğim, hikâyesini işittiğim kadınların hislerinin peşinden gittim. Yaşadıkları acıların, uğradıkları şiddetin, ihanetin, zulmün, istismarın onlara ne hissettirdiğini duyumsamaya çalışarak, gücüm yettiğinde bu kahramanlar aracılığıyla dile getirdim. Bu nedenle bu sayfalarda var olan kahramanlar benim için asla kurgulanmış roman karakterlerinden ibaret değil. Onlar tüm kadınlar adına, bulaştığı siyahın ne hissettirdiğini anlatan iç sesler... Bu yüzden bu kahramanların temsili olarak görülebilmesini de istedim ve daha önce hiç denenmemiş bir şey yaptım, onların iç dünyalarına dair hazırladığım kısa videoları okuyucular için bölüm başlarına ekledim. Her kahramanın hikâyesinin başında bir QR kod bulunmaktadır. Günümüzde neredeyse hepimizin kolaylıkla erişim sağlayabildiği akıllı telefonunuzun kamerasını açıp, bu QR kodun üzerine tutup o kodu taratarak, karakterin iç dünyasının soyut anlatımına tanıklık edebilirsiniz.

Sizlerin huzurunda bu kitaptaki tüm kahramanlara yürekten teşekkür ediyorum. Kitapta son hikâyeyi de bitirip,

noktayı koyduğum an bu kahraman kadın ordusunun bana verdiği o kutsal hediyeyi fark ettim; artık hiçbir kadını yargılamıyorum. “Kim bilir neler yaşadı ve hikâyesini kim bilir kaç siyah sarmaladı, bunu yapması, hissetmesi için... Elbette bir sebebi vardır,” diyebiliyorum. Eğer hiçbir önyargınız olmadan bu kahramanların yaşam öykülerine kendinizi bırakabilirseniz sizi temin ediyorum ki sizler de yargıçlıktan istifa edeceksiniz. Ve eğer sona geldikten sonra sizler de kendi siyaha bulaşan hikâyenizi yazmayı başarabilirseniz bir kahraman olduğunuzu fark edeceksiniz. Hikâyenize sahip çıkın çünkü her hayat hikâyesi ödüllü bir sanat eseridir.

Bu yolculukta beni yüreklendiren biricik arkadaşım Manolya Zorlu'ya, sevgili editörüm Nimet Olcar'a, siyahı bana sevdiren Esi'ye ve ilhamım olan tüm kadınlara teşekkür ederim...

tamadres.com

# 1. Bölüm

tamadres.com

tamadres.com



## *Canan*

Ne mi hissettim? Bilmiyorum. Yani öyle kesin bir adı yok, öyle derin bir meselesi de... Ama paylaşmam gerekiyorsa kelime kelime, cümle cümle dökebilirim kâğıda. Kâğıt birinin eline geçerse de kalabalığa.

İnsanın en yakın dostları hiç tanımadıklarıdır ne de olsa. Ayrıca hiçbir kadın yargılayamaz beni çünkü birçok kadın bakmıştır aldatmanın tadına. Kimi gözüyle, kimi cilve yapan sözleyle kimi aklından geçenle, kimi teniyle...

Uzattmaları oynuyorduk demeyeceğim, her ilişki oynaşır uzatmalarla. Biz uzun sohbetlerle geceleri bitirmeyeli çok zaman olmuştu. Artık her sıradan çift gibi evli, sakın, huzurlu ve yarı mutluyduk. Peki, mutluluk neydi? Yemeklerden sonra çayı koymak, sonrasında meyve doğramak mı? Yataktaki hiç değişmeyen pozisyonlar mı? Tuşunu öğrendiği oyuncağını, farklı bir teknik deneme gereği duymadan boşaltan koca modeli mi? Yoksa, aynı kahvaltı kafeleri, aynı hafta sonu koşusu, aynı diziler ve hep aynı olan tartışma konusu mu? Evliliğimizin rutini haline gelen televizyon partilerimiz, altı mor, üstü yeşil toplama pijamalarımla dizi karakterlerine imrenen ben ve kabuklarını içine tükürdüğüm kuruyemiş tabağım, bir de

can sıkıntımın el oyuncuğı, cam törpüm... Sahi bu törpüyle bütünleştikten sonra manikür de yaptırılmaz olmuştum, hem yaptırırsam kime güzel gözükecekti sanki. Sadece çalıştığım bankaya gelen müşteriler görüyordu ellerimi, onlar da fark edemezlerdi zaten ojemini rengini. Malum; kadının parmağındaki alyans, tırnaklarının, ellerinin, zamanla da tüm bedeninin rengini griye çevirir. Hiçbir oje renk veremez, sivrilip kırmızısını gösteremez. Alyanslı bir elle sürülen bordo ruj bile kifayetsiz kalır karşı cinsin gözünde. Yavaşça grileşirsin görünmez olursun. Rengin tek bir adamın rengini boyuyordur çünkü. O parmak taşıdıkça halkayı, halka halka “Beni pas geç!” sesi yayılır çevrene. Alyansın sihri bu işte! Gökkuşuğundan koparır güneşi. Onun çevirdiği halkaya aşk değmez, rüzgâr esmez, ekin bitmez ve haram kılar tüm yağmurlara seni. Sadece kızımın saçlarını tararken yakıştırdım ellerime bu anlamını şaşırın kelepçe hisli halkayı ama derimin en derin alışkanlığı haline geldiği için çıkaramazdım.

Ara ara canı sıkın taklidi yapıp yatak odasına gidiyordum, kapıyı kapatıp 2 saat kocamın beni merak edip peşimden oda ya gelmesini bekliyordum. Neyim vardı acaba sorsana! Ortadan kaybolduğumu fark etmesi ne kadar zordu? Hepi topu üç kişinin yaşadığı bir yerdi evimiz. Ağlamak için kendimi zorluyordum o odada, belki yanıma gelir “Neyin var?” derdi.

“Neyin var?”

“Hiç... Hiçbir şeyim yok!” Bunu söylerken hafif bir hıçkırık ve sağ işaret parmağımla akmayan gözyaşımı siliyormuşum gibi gözlerimin altına dokunmak belki.

“Haydi haydi, kandırmaya çalışma beni... Doğru söyle...”

“Canım sıkın biraz...” Hafifçe yüzümü çevirip bir parça şımarırım burada...

“Ağladın mı yoksa? Canım benim kıyamam sana... Ne oldu, neye canın sıkıldı? Anlat haydi bebeğim...”

Sorular sorarak iyice yaklaşmışken bana birdenbire sarılıyorum boynuna.